

Resten av aftenen blev kliniskt fri från live-musik, av trenne skäl: Sett x antal gånger (Mimikry), sannolikt inga låtar från Paradis-demon (Perkele) samt landets mest överskattade band (SmåjävlaFötter). Istället bar det av mot chefredaktörens (åsyftar den här blaskans översteboss, inte dreads-Robban) hytt där diverse stollar kom och gick. Bäst stämning blev det när Augustibuller-Marcus kom förbi och stimmet och missförståndet möttes i en aldrig så vacker symbios. Något annat mycket vackert var att jag fick tillfälle att återuppliva traditionen från Birdnests punkbåt 2002 – att pissa i handfatet i Pelles hytt. När det begav sig i början av seklet blev han något indignerad, medan jag hävdade att det mer eller mindre är ett standardförfarande och inget att uppröras över. Den här gången var hans reaktion betydligt mer sansad (läs: lätt uppgiven).

Dag två bar det av över landgången för att beträda fast och stadig mark. Förra året var jag inte på dagfesten i Tallinn eftersom det inte var nåt band som lockade. Istället strövade jag runt i centrumkärnan då jag aldrig tidigare varit där och försökte få nåt slags grepp om staden. Men i år lockade såklart Lastkaj 14 + att jag även var lite nyfiken på själva arrangemanget i sig och på lokalen/miljön. Efter inmundigad frukost var det dags för bussresa till själva spelstället. Bussarna packades rätt fulla, så vi fick vackert stå i mittgången. Stämningen ombord var ganska klassiskt dagen efter-dämpad, utöver några skräniga östgötar som skrattade både högt och gott åt sina egna skämt. Höjdpunkten var inget av skämten, utan när en av dem uppmanade oss övriga bussresenärer att rikta blickarna mot en desillusionerad est som satt i sin bil och väntade på att trafikljuset skulle slå om till grönt. Esten såg faktiskt sjukt uttråkad ut på det där komiska viset, så jag är seriöst tacksam för att den bullrige östgöten uppmärksammade detta. Tallinsk socialrealism är icke något att vare sig förakta eller förringa.

Själva spelstället var coolt som fan och en sådan där oas som varje stad och by borde ha. I Sverige är trenden snarare att kommunerna gör allt för att stänga ner dylika ställen, åtminstone i de större städerna. Här fanns allt en genomsnittlig punkare kunde önska sig; flera barer, en scen, gott om allsköns sittplatser, en mix av grönska och betong, det obligatoriska meningslösa klotret – och så en karaoke-maskin! När jag fick nys om den stod ingen mindre än Mr Pipeline Thomas Björling i begrepp att ta sig an Björn Skifs och Bengt Palmers gamla melodifestivalpekorall ”Michelangelo” från 1975. Och som karlsloken gjorde det! Okej, det är ju en satans bra låt i grunden, men Björling stod för en synnerligen solid prestation och han var dessutom extremt röstlik Skifsen. Att det hela omgärdades av hans karakteristiska smittande glada uppsyn anser jag vara totalt överflödigt att påpeka.

Efter denna uppvisning kändes livemusik otroligt fattigt och futtigt i jämförelse, men i plikttrogen anda släpade jag mig bort mot scenen. Först ut var Micke Ströms favoriter Kardinal Synd från Umeå. Eftersom Love Sundlöf är med i bandet vill man ju alltid skrika efter Utopia-klassiker, men jag stod för långt bak för att det skulle vara fruktbart. Next up, ett estniskt band som hette Skoone. De inledde med en skatepunk-aktig låt, men resten av låtarna var mer HC. Bra energi och en spattig sångare a la Markus Krunegård, men melodierna lös med sin frånvaro och då kan det fan aldrig bli godkänt.

Nu var det hög tid att dinera så vi drog bort mot hamburgervagnen som stod uppställd precis utanför spelområdet. När jag stod och väntade på att de beställda burgarna skulle bli klara kom Anders i Krigsstigen fram och började dra nån skön story. Halvvägs in i historien var tydligen maten färdiglagad, för gubben i vagnen påkallade min uppmärksamhet. ”Jag har inte tid nu, han drar en anekdot!”, hojtade jag på svenska varpå viss muntration uppstod bland de närvarande nordborna. Gubben i vagnen såg dock inte lika road ut och verkade tolka situationen som att jag hade dragit ännu ett trött skämt om plattfotade balter.

Fjärde och sista bandet på dagfesten var Lastkaj 14, men jag hade lite svårt att fokusera eftersom kroppen njöt av mättnad och själen fortfarande försökte bearbeta Björblings formidabla sånginsats. Matsmältning och karaokesmältning på en och samma gång. Ja, ni hör ju själva.

På bussresan tillbaka hamnade jag av en slump bredvid snubben som skulle arra en konsert med Total Egon, Björnarna och Krigsstigen i sin lada nånstans ute på den uppländska ödebygden. I början använde han mig mest som säte eftersom han satt horisontellt i en (för honom) bekvämt tillbakalutad ställning. Men efter ett tag kom konversationen igång och i samband med det ändrade han sin sittställning, så att vi båda numera satt bredvid varandra på det sättet som det är tänkt utifrån hur bussens säten är monterade. Han var såklart eld och lågor inför spelningen och var av förklarliga skäl nöjd med bokningarna. Han lade särskild tonvikt vid att Krigsstigen var på väg att breaka och att han turligt nog hade bokat dem innan de blev så stora att konsertens budgettram för gager hade sprungit iväg. Han berättade dessutom att han till och med ringt upp dem och sagt att han inte tänkte höja deras gage (vilket de rimligtvis aldrig krävt och sannolikt inte ens snuddat tanken vid att göra), vilket är bland det bästa jag har hört i arrangörsväg på år och dar. Genialt grepp, haha.

Tillbaka på båten och kraftsamlande (kaffe) inför de återstående timmarna. Utöver de två huvudscenerna och Pianobaren ges det även akustiska konserter i Seaside på varje punkkryssning. Nu var det dags för the almighty Ulke att ge en solokonsert. Det är ju så han oftast framträder numera och man vet sannerligen vad man får: 1. En knippe bunt odödliga dängor. 2. En oortodox gitarrteknik där vevandet upp och ned görs med samma frenesi som om han trakterade en elgitarr. 3. Total och villkorlös kärlek från publiken. Man slås av hur otroligt älskad han är. Med all rätt, skall påpekas. Inte minst för att han är ödmjukheten själv. I ett par träskor.

Jag ska utan omsvep erkänna att på såna här mastodontfester går många spelningar in i varandra. Med åren minns man allt mindre när man ska försöka summera såna här balunser. Vilka låtar lirade banden egentligen och vilka band var bäst? Man får liksom vara glad, kåt och tacksam så länge man inte frågar sig själv vilka band man egentligen såg. Men ska jag kora en vinnare så är det faktiskt Psykbryt. Frontfiguren Zachen gjorde sig ett namn i min bekantskapskrets när han jobbade på Kafé 44 och jag minns att det skämtades om att han var född i fel tidsperiod med sitt okonstlade sätt att vara. Nu är han äldre och bandets sällsynta live-framträdanden får väl ses som återföreningar. Icke desto mindre – det var tight, ösigt och medryckande. Rak punkrock med lika delar driv och melodi. Fotbollsrefränger så att man får skråla lite. I ett mellansnack skrek en kille ”Spela snabbare!”. Zachen tittade på honom och frågade uttrycksöst: ”Varför då?”. Förutom den oundvikliga komiken i replikskiftet så är jag – trots att jag identifierar mig som en sann fartfantast – böjd att hålla med honom. Här behövs det faktiskt inte.

Mimikry spelade med anledning av sitt jubileum båda kvällarna och den andra kvällen lirade de enbart gamla as och covers! De rev av allt ifrån Björns Afzelius deppiga övergrepps-drama ”En kungens man” (som de gör sjukt bra) till deras tidiga monsterhit ”Ingenting alls”. På de flesta covers kom det in en gästjungare på scenen: Ulke på ”Högervindar”, Blomgren på ”Staden Göteborg” och Ernie på... ja, vilken låt gästade han på? Allt som allt en skojig spelning och ännu ett bevis på att band inte ska vara så förbannat rädda för att stoltsera med sitt tidiga material. Att de allra flesta band är bäst i början av sin karriär är en naturlag och ingenting som går att ändra på, hur mycket man än försöker ljuga för sig själv. Det är förövrigt likadant för oss skribenter. Mina fanzinetexter i slutet av 90-talet var fan så mycket bättre än den här ansträngda dyngan.